

Ізнов нудьга, непрохана кума

Михайло Старицький

Ізнов нудьга, непрохана кума!
І серце буцім жде якоїсь-то отрути...
Мовчи, бездольнее! Недовго нам тягнути,
Доплентались, що й світла вже нема!

Чого чекать? Одурено гадки,
Оббрехано псалми моєї віри,
Знесилено кайданами заміри
Й столочено найкращії квітки...

Була доба, надія розцвіла –
І рідний брат пізнав рідного брата,
І працею заворушилась хата
На користь рідного села.

Була доба – минулися святки,
І хуртовиною розкидана отара:
Так над садок збіжить північна хмара –
Й посмалить цвіт, порозкида листки!